

als bestuursleden der Friesche afdeeling gekozen de heeren Hoekstra te Longerhouw, Gunning te Oosthem, Schuurmans Stekhoven te

Oudega, van Eyck van Healinga te Oostmeester, Bringa te Engewierm, Wijnja te Oudega en Koopmans te Garrijp.

De Schuurmans Stekhoven houdt hierop een referaat over:

De betekenis van den Doop voor het persoonlijk, huiselijk en gemeentelijk leven, en herinnert daarbij aan het woord van een eenvoudige man, „leer het volk zijn Doop verstaan en het is gered“, terwijl hij op den voorgrond stelt, dat wij moeten waken tegen drielei minachting, ontheiliging en overschatting van den Doop.

Spreker zet hierop zijn onderwerp in verband met zijn verschillende betekenissen uitvoerig uiteen, op grond van Gods Woord en de belijdenis der kerk.

Dr. Hoedemaker geeft hierop een antwoord op de vraag:

„Met welk recht noemt men de Ned. Herv. kerk de openbaring van het lichaam van Christus in Nederland.“

Spr. wijst er op, hoe in Nederland het geheel eenig verschijnsel zich voordoet, dat een twaalfde kerk, die als Gereformeerde kerken eenzelfde belijdenis hebben, toch gescheiden van elkander leven.

Een vreemde indeling in ons land komende, zou als hij de Gereformeerde kerk zoeken, zeer zeker terecht komen bij de thans vereenigde Geref. kerken A. en B. en toch durft spr. de stelling verdedigen: Dat de Ned. Herv. kerk de historische, de ware openbaring van het lichaam van Christus is. Men behoeft een overtuigend kasteel waarin de vijand gewelddadig huishoudt, en dat daardoor in verval geraakt niet te verlaten. Wij moeten blijven, opdat er zoo weinig mogelijk schade worde aangericht. Spr. doet aan de Afgescheidenen de vraag, acht zij het geoorloofd de kerk te verlaten, en er naast een nieuwe op te richten, dat is scheuring te maken?

Het antwoord daarop is steeds geweest, de Ned. Herv. kerk is een valsche kerk. De vraag of dit inderdaad zoo is, is de vraag die alles beheerscht.

De modernisten zijn wederrechtelijk in de kerk. De gereformeerden die verdronken werden, hebben het er naar gemaakt, ze gaven zich bloot, omdat ze wel uitgedreven wilden worden.

De besturen, zijn niet uit de kerk voortgekomen, maar toegevoegd en opgedrongen.

De Synode de wetgevende en rechtsprekende macht? Men vergeet dat er staat onder waarborg van het algemeen en bijzonder reglement.

De treurige toestand in de kerk? Door die te ontloopen worden ze niet beter, bovendien wij hebben daaraan mede schuld.

Op de vraag of de oude rechten op de Afgescheidenen en Doelverreenden zijn overgegaan, antwoord Spr. ontkennend.

Maar veel meer als met deze, hebben wij met het Remonstrantisme onder ons zelf te doen. Men kan alles doen, tegen Dr. Kuyper optreden, tegen de Doleantie getuigen, maar als men op kerkerstelt aandrang, hebben wij weinig daardoor een oor, en slechts enkelen hoop.

Spr. houdt hierop een uitvoerig en diepgravend beoog over de eenheid der zichtbare kerk in de historie, hier en elders en komt dan weer tot zijn vraag: met welk recht noemt men de Ned. Herv. kerk de openbaring van het lichaam van Christus.

Met dit recht: dat in Nederland het volkskarakter ten nauwste samenhangt met de Ned. Herv. kerk, beiden zijn samen opgewassen, en de uitscheuring daarvan is alleen mogelijk als het volk als water verdwijnt.

Met de scheiding is niet slechts een valsche begrip van kerk openbaar geworden, maar daarmee hangt ook samen, een verkeerd begrip van de verhouding van Kerk en Staat.

Ook de armenverzorging hangt daarmee samen, deze komt thans meer en meer in handen van den Staat.

Ook de quaestie van tucht staat er mee in verband.

Die wij in Amsterdam onder de tucht willen stellen, worden door de concurrentie met open armen aan de overzijde ontzien. Daarom, de Ned. Herv. kerk is de historische, de ware, de normale, de van God gewilde kerk onzer vaderen!

Wel zijn de besturen verkeerd, deze hebben geen recht van bestaan, maar nimmer mogen wij het verband verbreken.

Een andere vraag is evenwel: wat moeten wij doen, persoonlijk en wat als confessionele vereeniging.

Door persoonlijke uittreding kunnen wij 1816 niet ongedaan maken. Wat we wel kunnen, ligt vlak voor onze voeten: ten eerste evangeliseren, ten tweede, duidelijker begrippen verkrijgen omtrent hetgeen onze vaderen in het Woord vonden.

In het algemeen is het waar, de Gereformeerden zijn nog zoo weinig gereformeerd. De voorz. zegt dank aan Dr. Hoedemaker, en uit den wensch dat deze nog eens duidelijk en uitvoerig deze zaak in de „Geref. kerk“ moge bespreken, en verzocht de verg. te zingen:

Houdt Christus zijne kerk in stand enz.

De Buischool geeft hierop een referaat over: onkerkelijke praktijken in betrekking tot de viering van het H. Avondmaal, en tegen half vijf ongeveer wordt de vergadering gesloten; waarin men nog altoos niet verder dan tot den wensch kwam, dat de duidelijke uiteenzetting, hoe een wezenlijk Gereformeerde man onder de Synodale organisatie kan blijven, zonder tegen zijn conscientie in te gaan, moet volgen.

Buitenland.

Engeland. Scheuring in de ritua-

listische partij in de Engelse staatskerk, door de uitgave van het boek *Lux Mundi*, een scheuring dreigende. *Lux Mundi* was een program van Ritualistische leeraars, die daarin verklaarden, dat zij de afbrekende kritiek uit Duitsland naar Engeland overgebracht, huldigen. In de laatste bestuursvergadering van de „English Church Union“, tot hiertoe het verenigingspunt der Engelse Ritualisten, stelde de hoogbejaarde maar nog strijdvadige artsdeken van Taunton Denison een resolutie tegen de moderne oud Testamentische kritiek. Hij verlangde, dat de vergadering verklaren zou, dat zij gekant is tegen de bestrijding van de ongeschondenheid en het gezag des Ouden Verbonds, zoowel als tegen de door de nieuwere critici gegeven voorstelling, alsof het weten des Heeren in de vraagstukken der critiek beperkt was, zoodat de uitspraken des Heeren in deze niet tot regel zijn aan te nemen. Het bestuur van de „Church Union“ weigerde een verklaring in afkeurenden zin af te leggen, op grond dat het niet ging, onder de huidige omstandigheden een dergelijk voorstel in een lichaam als de *Church Union* te behandelen. Denison is daarop van zijn plaats aan de bestuursafdeling opgestaan, verklaarende, dat hij geen lid van de *Church Union* meer blijven wilde.

De *Church Union* is echter opgericht „tot verdediging en handhaving van de leer en discipline der kerk van Engeland, tegen alle aanvallen van binnen en van buiten“, waarbij speciaal het rationalisme genoemd wordt, gelijk in de statuten uitgedrukt is. Zij die in de *Church Union* het met Denison eens zijn, hebben in de volgende algemeene vergadering der vereeniging voorgesteld, om de woorden: „de leer enz.“ uit de statuten te schrappen, om eene duidelijke verklaring uit te lokken omtrent de positie die de *Union* tegenover de moderne critiek inneemt. De tegenstanders van Denison hebben echter op die vergadering de overhand gehouden, waarop velen hun lidmaatschap hebben opgezegd.

Tegen de Ritualisten is meermalen ingebracht, dat zij de Episcopale kerk Rome in de armen voerde. Het blijkt van tijd tot tijd dat die beschuldiging niet zoo geheel ongegrond is, althans dat er Ritualisten zijn die niet anders in het schild voeren, dan om de staatskerk van Engeland weder onder den paus te brengen.

Zoo bestaat eene „orde van den Heiligen Verlosser“, wier doel een lid aldus beschreef: „In 1887 werd ik lid van de orde van den H. V., welke onder bisschoppelijke sanctie in de Engelse kerk arbeid. Ik hang met mijn gehele hart en met geheel mijne ziel de kerk van Rome aan, welke naar mijne vaste overtuiging trots toevallige haar niet aanklevende fouten in de discipline de zuiverste en meest apostolische gemeenschap is, die ooit bestaan heeft, onzonig en onfeilbaar. Verder geloof ik dat de paus krachtens goddelijke volmacht het opperste hoofd van de kerk Christi is, en dat allen, die zijne heerschappij niet erkennen, daardoor de aanspraak op den naam van katholiek verbeurd hebben. Ik geloof, dat in tucht, leer en zedelijkheid de kerk van Engeland ganschelijk verdorven is, en dat een blijven in haar alleen voor hen gerechtvaardigd is, welke de goddelijke roeping gevoelen, haar tot ootmoedige en onbeplaatte onderwerping aan den H. Stoel te helpen terugbrengen; en dit is het doel van de orde van den H. Verlosser.“ De *Church Times* ontving van een ander lid der orde eene geloofsverklaring, waarin te lezen staat: dat er naar de instelling van Christus zeven sacramenten zijn.

Gelukkig bleek het, dat het voorgegeven arbeiden onder bisschoppelijke sanctie een leugen was. De *Church Times* en andere Ritualistische bladen waarschuwen nu ernstig voor de orde van de H. V., doch het komt ons voor, dat men beter deed, om eens te onderzoeken of men niet oogst wat eerst met kwistige hand werd gezaaid. Is het niet reeds jammerlijk dat een „orde“ bestaat, die zich naar den Verlosser noemt en dat er een „gilde aller zielen“ is en eene „broederschap van het Heilig Sacrament“?

Hoe het met de tucht in de Engelse staatskerk gesteld is, blijkt uit het volgende: In de parochie *Open Clifton* bestaat een vrouwenklooster, dat in verband staat met de orde van den Heiligen Verlosser. Nadat het geheime doel dezer orde openbaar geworden was, schreef de predikant van de St. Thomaskerk aan de Priores en de leden van het klooster een brief om haar den toegang tot het H. Avondmaal in zijn kerk te verbieden, als zij niet alle band met de orde van den H. V. verbrak. De predikant ontving het volgende onbeschaamde antwoord:

„Dank voor uw schrijven, waarin zij alle leden van mijn orde verbiedt in de St. Thomas te communiceren. Maar ik veroorloof mij op te merken, dat uw verbod niet het papier waard is, waarop het geschreven is. De kerk van Engeland magt zich geen ander recht aan, dan om openbare zondaren van het Sacrament af te houden, en ook daartoe is zij jammer genoeg niet in staat. Ik zal het gebeden hebben, zoo spoedig als er gelegenheid is te communiceren, en zal niet missen, u dit te rechter tijd te melden.“

Ik heb reeds mijne vaste overtuiging uitgesproken, dat wat de tucht betreft, de kerk van Engeland hopeloos verdorven is. U denkt daar natuurlijk anders over; maar om u te overtuigen, zal ik uit uw hand de communie evangeliseren, en tot mijn leedwezen ben ik volkomen zeker, dat u, trots uw verbod, het niet wagen zal, mij het Sacrament te weigeren.“

Zeker is het vreesselijk om in te denken dat eene voorgangster van eene zusterschare, die zich, hoezeer ook dwalend, er voor uitspreekt den Heere te willen dienen, naar het H. Avondmaal gaat, om daarmede de tucht te trouweren; maar nog vreesselijker is het, als wij het indenken in welk een jammerlijke toestand de Engelse staatskerk gekomen is. Beter nog de Roomsche Hierarchie, dan een Hierarchie die machteloos is en door haar bestaan, het oecumen van tucht naar Gods Woord onmogelijk maakt.

Voor Kinderen.

Op de vangst.

III.

Maar de zeehond heeft nog een anderen, misschien nog gevaarlijker vijand dan den juisser, namelijk den mensch.

De rob bezit een zeer bruikbare, waterdichte huid en levert daarbij traan. Om deze twee dingen wordt hij belooderd en belagd door de zeevaarders. Ja, zoo zeer zijn deze op de robben gesteld dat er, als ik zei, onlangs een oorlog scheen te dreigen, wij de Engelsen en de Amerikaansche visschers elkaar „recht betwisten, om op de zeehondenvangst in de Behringsee uit te gaan.“

Is het de begeerlijkheid die deze volken drijft, de Groenlanders en de stammen in het hoge noorden van Amerika, kunnen den zeehond eenvoudig niet missen. Zij hebben hem bepaald noodig voor hun levensonderhoud.

Letterlijk alles, klein of groot, moeten de Groenlanders van den zeehond hebben. Zij eten zijn sappig vleesch en zijn spek; dat is bijna hun eenig voedsel. Het tranige dat overblijft, dient om de pit brandend te houden die hun licht moet geven in den langen wintermaand.

Uit de beenderen van den zeehond vervaardigen zij hun huisraad; uit zijn gedroogde ingewanden hun kleeding. Is er een kind geboren, het wordt in een zeehondenvel gewikkeld; sterft iemand, zijn lijk wordt eveneens in een robbenhuid gehuld.

Het dek van de wieg, het doek van de tent, het overspan van de slee evenals van de schuit, „is alles zeehondsvlees. De zeehond verschaft den Eskimo rociëmen, de groote met lucht gevulde blaas die er aan zit, de zakken waarin het spek bewaard wordt, kortom alles.

Het is echter ver van gemakkelijk den zeehond te vangen, al heeft men er weinig uitrusting toe noodig. Wat de jager behoeft is een harpoen, een lans, een boot en een slee, uit los saamgebonden planken, met zes of acht honden er voor. Zoo voorzien gaat de Eskimo omstreeks half Februari, dat is in den koudsten tijd, op jacht.

De zeehond, die warm bloed heeft, zoekt, om in dien vriesdij niet van lucht beroofd te zijn, ondiepe plaatsen op en ademt dan de warme lucht, die uit hem stroomt, tegen het ijsdijk uit. Door den warmen adem smelten dan de onderste lagen van het ijsdijk, en worden uitgehold gelijk een blaas. Zoo ontstaat eindelijk een trechter, van onderen wijd van boven nauw, die uitloopt in een kleine, ronde opening, niet veel grooter dan een gulden.

Aan die gaten nu verschijnt de zeehond en ademt langzaam en diep de lucht in. Ongelukkig voor hem veroorzaakt dat een scherp, fluitend geluid en de jager, die op den loer staat, luistert scherp, terwijl het rondom vaak doodstil is. De zeehond echter heeft verscheiden luchtgaten en dikwijls verloopert er bijna tien minuten, eer hij weer verschijnt om adem te scheppen. Doch de Eskimo verstaat zijn vak. Hij hoort dadelijk van welken kant het geluid komt en maakt zich tot den aanval gereed.

„Komt er nu echter voor den man op aan, zoo stil mogelijk te handelen. Hij heeft dan ook zijn voeten in hondevel gewikkeld. Toch valt het hem moeilijk ongemerkt het luchtgat te naderen. Want hij moet weten dat dit voor den zeehond tegelijk dient als een gehoorbuis en wel zoo goed, dat hem ook 't geringste trillen van het ijs, de minste druk op de sneeuwvlakte niet ontgaat. Bewegingloos als een beeld staat de jager soms urenlang op het wild te wachten. Dit is reeds niet aangenaam, maar vooral niet wijd hij, opdat de zeehond hem niet zal ruiken, het gezicht keeren moet naar den snijdenden oostewind. En dat te midden van een kou die alles doet bevriezen, te midden van dikke nevels en rondstoevende massa's sneeuw. Toch houdt de Eskimo het uit, dagen lang, al moet hij ook meer dan eens ten slotte met lege handen terugkeeren.

EEN BESTRAFFING.

Een jongeling, die zich veel op zijn kennis en wijsheid liet voorstaan, bevond zich eens in een gezelschap. Hij had daar het hoogste woord, ofschoon er veel oudere personen en zeker ook veel wijzere waren en stelde al zijn zegenomaande kennis uit.

In het gezelschap was ook een oom van den jongeling. Deze man had zich aan het onbescheiden en verwaand gedrag van zijn neef zeer geferd.

Toen zij nu samen huiswaarts gingen, sprak de laatste:

„Vondt u het niet een prettigen avond, oom? Als zo hun ooren open hebben gezet, hebben ze heel wat kunnen hooren dat zij nog niet wisten.“

Van wien? vroeg oom droogjes.

„Wel van mij. Ik heb, dunkt mij, nog al wat afgepraat.“

„Zeker, neefje“, sprak oom, „maar een verstandig mensch zou zeker dit alles gezegd hebben in half zooveel woorden, en een zeer verstandig mensch zou in uw plaats zeker niets gezegd hebben, als hij niets beters te vertellen had.“

CORRESPONDENTIE.

F. v. d. B. te W. en U. te R. We hopen zoo spoedig mogelijk op uw vragen te antwoorden. Vriend U. zal ons echter genoege doen door den volzin op te geven dien hij bedoelt, liefst ook den voorgaanden en den volgende.

De oplossing van het vraagstuk, hoe iemand beweren kon in geen zeven jaar te zijn jarig geweest, is deze:

De bedoelde predikant — hij woonde in Schotland en we kennen zijn naam en standplaats — was geboren in het laatst der vorige eeuw, en wel op 29 Febr. 1796. Nu waren 1797, 1798, 1799, 1800, 1801, 1802 en 1803 geen schrikkeljaren — om bekende redenen — en dus had men 7 jaren achtereen gezegd 29 Februari. De domine had dus volkomen gelijk. Binnen weinige jaren kunnen er weer menschen geboren worden van wie hetzelfde waar is — want 1900 is ook geen schrikkeljaar — als van dien predikant.

HOOGENBIJK.

Gereformeerde Gezindheid.

Gereformeerde Kerken.

DIETAL: Harlingen: J. Hulshof te Vlissingen; J. Hamla Pz. te Oosterbieren en A. v. d. Sluis te Enkhuizen.

BRONKHOF: Amersfoort: B. D. Boonstra te Schiedam; — Eindhoven: A. J. Dekker te Oldemark; — Houten: A. Veenhuizen, te Langelag A. — Oostergeslacht, H. Kulk te Steenwijk A. — Hillegom, K. v. d. Wal, cand. — Augustinus en Sorhuizen, T. Boonstra te Doorn. — Apeldoorn: B. G. Ringma te Utrecht. — Bleiswijk, A. van Andel, cand. te Utrecht. — Vlietwoude, P. ten Hoer Jan, te Rotterdam. — Schoonewoude, Mulder te Boles (gem. Ridderkerk). — Feenwoudsterwal, A. André, cand.

AAHROENOMEN: Nieuwkerk aan den IJssel, J. van den Berg, cand. — Hillegom, A. van Andel, cand.

DEBARKT: Kampen, G. de Braal te Kralingen. — Gerkelooier, W. Breukelaar te De Leek. — Den Bommel, H. H. Kulk te Steenwijk. — Stad aan 't Hartogsvliet, H. H. Kulk te Steenwijk. — Brouwershaven, L. A. Smilde te Leerdam. — Rinsumageest, L. Adriane te Zeist. — Delft A. J. van der Linden te 't Hertogenbosch.

Nederlandsche Hervormde Kerk.

BRONKHOF: Westerbork (Goz.), H. Leermhuis te Obrechtum, — Houten (Goz.), G. Boersma te Heemse. — Nichtevecht, J. J. P. Ginge Doornbosch te Waardenburg. — a. — Bedum, H. Doornbosch te Scheemda. — Zutphen, P. J. Romijn te Leeuwarden. — Hens en Hemard (Fr.), H. Limpers te Stavoren. — Charlois, H. Felkes te Dordrecht. — Utwierde, Dr. A. Boon te Oude Pekela. — Zierikzee, G. H. Blanken te Lelystad. — Havelte, D. Elbert te Haren te te Borge. — Dalm, J. J. Doornveld te Dairle. — Benschop, J. Beijer te Maartensdijk bij Utrecht. — Nieuw Vennip en Helden (Geld.), J. L. Dippel, cand. te Amsterdam. — Sleuwhijk, J. H. Jellens te Prie schelo. — Gouda, A. ten Have te Polshoek. — Leerdam, J. Draaisma te Klundert. — Rijssen, Zijlstra te Vuurste. — Workum (Fr.), D. Jacobsen te Hoog-Blokhoud. — Zwaag, H. A. Ludwig te Zuid-Scharwoude.

AAHROENOMEN: Ten Boer, J. H. Westrik te Dantmarwoude. — Kortewag, R. Kijlstra te Engelm. — Muiden, J. Krull te Spannum.

DEBARKT: Ipendam, H. van der Hoeven P.Az. te Noord-Schermer. — Houten (Goz.), G. Boersma te Heemse. — Wisselkerke, L. Hijmans te Nieuw-Lekkerland. — Schiedam, D. J. Karres te Geenehuizen. — Eemnes binnen, J. van Wijngaarden te Mijndrecht. — Buurse, F. G. Pont, cand. te Utrecht. — Steensvoert, R. de Jong van Arkel te Berkenwoude. — Hellendoorn, B. D. Breunisse te Raalte. — Nieuwe-Pekela, J. C. de Hoog te Boven Smilde. — Charlois, H. Felkes te Dordrecht. — Hien en Dordrecht, C. Hartwigsen te Oud Beierland. — a. — Havelte (vac. Houwing), D. Elbert de Haan te Borge.

Geabonneerden op DE HERAUT wordt beleefd verzocht, de abonnementsgelden over het kwartaal, eindigende 30 September a. s. ten bedrage van f 1.20, per postwissel over te maken.

Op ontvangst van den postwissel wordt den afzender daarvan bericht gezonden. J. A. WORMSER, Directeur-Uitgever.

PS. Intekenaren op de premie „E voto Dordaceno“ wordt berinnerd dat den 1sten October a. s. de eerste termijn (2e deel) van f 0.75 per exemplaar te voldoen is. Men zal mij verplichten door met dat bedrag den postwissel te verhogen. Amsterdam, September 1892.

Advertentien.

Vrije Universiteit.

De lessen voor den cursus 1892-93 zullen D. V. op Dinsdag 20 September, des namiddags ten 2½ ure, in de Collegiezaal der Theologische faculteit, door den Hoogleraar Dr. J. WOLTER met het houden eener toespraak geopend worden.

Zij, die in het Album discipulorum wenschen te worden ingeschreven hebben zich op Maandag 19 September 1892 ten 3 ure aan te melden in de Senaatszaal.

KUYPER, Rector.

Amsterdam, 10 September 1892.

GEUZENSCHOOL, DEN BRIEL.

Exodus 36:5.

De gelden, benodigd tot de opening der Chr. school, zijn bijeen. Dank, Broeders en Zusters, voor uwe hulpe. Maar bovendien GODE. Die uwe harten tot overvloedigheid neigde. — De school zal D. V. geopend worden begin October. Om noodeloze advertentiekosten te besparen, zullen de giften sedert 23 Aug. II. ontvangen met eventuele nagiften, alleen worden verantwoord in „DE GEUZENBODE“ van 23 Sept. (Uitgevers: EDAUW & JOHANNISSEN, te Gouda).

Aan de ons bekende gevers zullen we een exemplaar van DAT nummer laten toezenden: de anonieme gevers gelieven er een bij de uitgevers aan te vragen tegen 3 Cts. (franco per post).

Dank ook voor de talloze brieven om ons aan te moedigen in den strijd!

Ons verder in uwe gebieden aanbevelende, Namens het schoolbestuur,

J. H. LAATSMAN,

Predikant.

Den Briel, 9 Sept. '92.

BREEBAART'S

Orgelhandel.

Damrak 23, AMSTERDAM.

Geheel eenige sortering AMERIKAANSCH ORGELS. Hoogst duurzaam en goedkoop.

Vraag de Catalogi.

Nieuw Kerkelijk Handboek.

De 16de Jaargang zal het licht zien Januari 1893. Prijs, franco per post; bij doorl. jaarl. abonnement f 2.—, bij gewone jaarl. intekening f 2.15. Voor abonnement of intekening wende men zich rechtstreeks tot den ondergetekende. Zoo volledig mogelijk zal worden opgenomen alles wat betrekking heeft op de vereeniging der Gereformeerde Kerken.

M. W. L. VAN ALPHEN Sr.,

Hoofdcornitis bij het Departement van Financiën, afdeling Eerediensten.

Voorburg, bij 't Gravenveld, 10 Sept. 1892.

P. VAN ELK.

FIRMA JOHANNES KRAMER & Co.,

Dam 15-17, Amsterdam.

Kopen en verkoopen EFFECTEN, vreemde COUPONS enz. Wisselen Gouden, Zilveren MUNTEN en vreemde Banknoten. Sluiten PROLONGATIEN en BELEENINGEN. Nemen gelden a DEPOSITO met rentevergoeding van ½ pCt. onder de prolongatiekoers. Bedragen tot en met Duizend Gulden worden op vertoon terugbetaald.

De Groninger Brandwaarborg-Maatschappij.

Garantie Kapitaal f 100,000, Gestort.

Opgericht bij acte dd. 15 Nov. 1890, van den Notaris J. C. G. POLLONES, te Amsterdam

Directie: De Naamloze Vennootschap Assurantie-Maatschappij GRONINGIA.

Goedgekeurd bij Kon. besluit van 19 Sept. 1890, Staatsblad No. 26.

DIRECTEUREN:

M. BROUWER en P. DIJKSTERHUIS te Groningen.

Adviseurs: Mrs. HEEMSKERK en VAN LENNEP, te Amsterdam.

Hoofdkantoor: Boteringestraat, Groningen.

Hoofd-Agent te Amsterdam:

L. VAN DER VIGH, Kantoor HEDERBACH bij de Hartenstraat No. 240.

Solide Personen komen als Correspondent in aanmerking.

GEDRUKT TER KON. NED. STOOMDRUKKERIJ WARMOESTRAAT 106, AMSTERDAM.

A. DE ROODE & Co., SCHIEDAM.

FABRIKANTEN VAN

OLIENE en LOOG.

(Opgericht 1878.)

Aan bovenstaande Fabriek 1e en 2e Qualiteit steeds te verkrijgen tegen concurrerende prijzen.

MEYLINK & PIERON,

Rozengracht 10-12, Amsterdam.

Fabrikanten van Ledikanten

voor Gestichten, Pensionnats enz., in alle vormen.

EENIG ADRES VAN

Gestampte Ledikanten.

Bij C. C. CALLENBACH te Nijkerk is zoo-even verschenen:

PETRUS DATHENUS

tragedie in vijf bedrijven,

DOOR

G. C. HOOGWERFF.

Vrije Universiteit.

De vacante is ten einde. De collegies worden weer aangevangen. Dinsdag 20 dezer is de dag der opening, bij welke gelegenheid de heer professor Wolter eene toespraak tot de studenten hoopt te houden, des namiddags te half drie uur. Wat zal het nieuwe studiejaar baren? Er zal weer onderwijs gegeven en ontvangen worden. Dat onderwijs zal getoetst worden aan het Woord van God en strekken om meer van God te doen kennen, zooals Hij zich heeft geopenbaard in de Heilige Schriften, in de geschiedenis en ontwikkeling der volken, in de conscientie der individuen, in de schepping en onderhouding der wereld, opdat, zooals het apostolisch woord getuigt: De mensch! Gods volmaakt zij, tot alle goed werk volmaaktelijk toegerust.

Maar de groote vraag is, zal die kennis eene aan het hart geheiligde zijn?

Wij weten, dat de apostel zegt: „de kennis maakt opgeblazen, maar de liefde sticht“ en op eene andere plaats: „Al ware het dat ik de talen der menschen en der engelen sprak, en de liefde niet had, zoo ware ik een klinkend metaal of luidende schel geworden; en al ware het, dat ik de gave der profetie had, en wist al de verborgenheden en al de wetenschappen; al ware het, dat ik al het geloof had, zoodat ik bergen verzet, en de liefde niet had, zoo ware ik niets.“

Onze zonen, die wij aan de Vrije Universiteit ter opleiding zenden, hetzij zij dit jaar hunne studien aanvangen, hetzij dat zij reeds een vorig jaar of meerdere jaren aldaar studeerden, al komen zij ook uit het Christelijk huisgezin, zijn van nature even goed als de anderen, „natuurlijke menschen, die de dingen die des Geestes Gods zijn, niet begrijpen“. Nu bestaat er een gevaar, dat zij al deze kostelijke wetenschap met het verstand zich wel eigen maken, doch dat die niet doordringt tot het hart.

En dat toch moet het doel van het onderwijs zijn. — Den Heere te kennen, zooals de apostel Paulus zulks bedoelt in Filippi. 3:10, is iets anders dan de bloote wetenschap des verstands. Laat ons toch veel bidden voor onze hoogleraren en voor onze studenten, opdat het onderwijs gegeven en ontvangen worde met de vurige en ootmoedige bede in het hart, dat het den Heere behagen moge zich zelve daardoor te openbaren aan het verstand en hart onzer jongelingen, en in hen een heilige geestdrift te doen ontwakken voor de eer Zijns Naams, opdat zij éénmaal, op welk gebied des levens dan ook, Zijne getuigen mogen zijn en de Banier van Zijn Woord uit volle eigen ervaring hoog mogen houden tegenover de ongelooftige wetenschap, en ook in hun leven toonen, dat Christus een gestalte in hen heeft verkregen, zoodat ook het leven hun Christus mocht worden.

De vrome Zinzendorf, die door genade betuigen mocht: „ich habe eine Passion, und das ist Er, nur Er“, (ik heb ééne liefde, één hartstocht, en dat is Hij, Hij alleen) heeft daardoor ook een vrucht van zijn arbeid mogen achterlaten, die in vele geslachten heeft doorgevoerd, en waar vooral de Heidenzending nog steeds de zichtbaarste bewijzen van oplevert.

Dat geve God ook aan velen der onzen!

De candidaat in de Godgeleerdheid, de heer A. v. Dijken Tan, mocht dezer dag met goed gevolg het Doctoraal examen afleggen. De Heere zegene hem rijkelijk in zijn aanstaanden werk, wanneer hij dien eertijd zal aanvangen op het eiland Marken, alwaar hij als evangeliedienaar is beroepen!

W. HOVY.

Afsaander verduidelijking vierde den Heere toe. Deze toe